

Co napadá Michala Horáčka

Michal Horáček

in: Mladá fronta Dnes, 9, 1998, č. 250, str. II (příloha „Víkend doma“, 24. 10.) ♦ [text](#)

♦ článek, česky, vznik: říjen 1998 ♦ web

♦ article, Czech, origin: říjen 1998 ♦ web

Michal Horáček: Co napadá Michala Horáčka

MF Dnes 24. října 1998

V malé evangelické modlitebně v Mladé Boleslavi se shromáždilo asi pětatřicet lidí. Přišli si poslechnout filozofickou přednášku univerzitního profesora Ladislava Hejdánka na téma „Pravda vítězí“.

Byli to lidé, které od studentů univerzit, jimž jsou takové přednášky obvykle adresovány, dělila desetiletí věku, tisíce prášků a statisíce cigaret, světová válka a notně povadlá schopnost soustředit se. A soustředění bylo věru třeba, protože pan profesor nebral biologickou situaci svých posluchačů, ztěžovanou tvrdými a úzkými sedátky, nijak v potaz; hnal svůj výklad od biblického apokryfu proroka řečeného Ezdráš napříč staletími až po Masarykovu standartu, hlásající, že veritas vincit, pravda vítězí, do tváře dvacátému století. Stačilo to auditorium sledovat všechny nuance onoho velkolepého, ale přesložitého příběhu? Přivřená víčka mnoha starých pánů a pokleslé brady babiček ve mně takový dojem nevzbuzovaly.

„Jste přesvědčený, pane profesore,“ ptal jsem se na zpáteční cestě od volantu auta, které jsem řídil do Prahy, „že vám všichni vaši posluchači porozuměli?“

„To nejsem.“

„Nedala by se ta přednáška nějak... zpřístupnit, zjednodušit...?“

„V mojí přednášce je to, co v ní být má. Je možné, že ne každý všemu porozumí – ale to má starost není a ani být nemůže,“ řekl pan profesor Hejdánek a pak dodal: „Jediné, co se může stát, je tohle – že mě příště nepozvou.“

Od onoho večera už uběhlo pár let. Svět ušel za tu chvíli hodný kus cesty – a to směrem, kde platí jediný imperativ: aby člověka příště pozvali zas. Jdou tudy nejen baviči v televizních show a politici tamtéž, jdou tudy i knihy, i filmy, i články v novinách, i písničky – ti všichni čekají na nová pozvání, protože jen jejich četnost zajišťuje příjem a pocit vlivu. Hluboké souvislosti světa jsou složité, pravda trpká, pozornost vysiluje, víčka se přivírají. A rating klesá. Žádná nová pozvání pro toho, kdo se provinil takovým prohřeškem.

Chodí ještě světem ti, kteří mají co říci? Kteří přijdou, řeknou to a zase odejdou – aniž by vypustili ze své řeči jedinou slabiku, která tam být má, i když to znamená konec šance říct to příště znovu?

Myslím, že ano. Protože šílenci sice umírají, ale šílenství nikdy. A zaplať Pán Bůh; nikoli díky těm, kteří jsou a budou zváni zas a znovu, nýbrž jenom díky bláznům, neschopným se o ta pozvání byť jen ucházet, se vůbec může uskutečňovat to nejpodivuhodnější ze všeho – že veritas vincit, pravda vítězí.

(http://revue.idnes.cz/co-napada-michala-horacka-0xf-/lidicky.aspx?c=981023_131323_lidicky_rom)